

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/39/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315010449
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8315010449.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Jaroslava Bugeľa a JUDr. Petra Farkaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. mája 2017, v trestnej veci obž. K. U. stíhaného pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/141/2015 zo dňa 31. marca 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/141/2015 zo dňa 31. marca 2016 bol obžalovaný K. U. podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodený pre skutok kvalifikovaný ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 14. 10. 2007 po tom, čo bol predvádzaný v čase o 00.15 hod podľa § 17 ods. 2, § 18 ods. 3, ods. 4 zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore na OHK Ulič za účelom zistenia jeho totožnosti, fyzicky napadol službukonajúceho policajta OHK Ulič nstržm. K. G. a to tak, že po predvedení na OHK Ulič, keď ho nstržm. K. G. vyzval, aby vystúpil zo služobného vozidla a priblížil sa k otvoreným dverám služobného vozidla k miestu, kde sedel obv. K. U., tento ho svojou pravou nohou kopol do ľavého ramena s tým, že ho má nechať a vypadnúť, pričom nstržm. K. G. nespôsobil týmto konaním žiadne zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrenie,

lebo skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie okresný prokurátor, pričom v písomných dôvodoch uviedol, že aj napriek tomu, že súd vykonal dokazovanie v primeranom rozsahu, nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu. Policajti kritického dňa vykonávali v nočných hodinách bežnú kontrolu v blízkosti štátnych hraníc a pri nej bol zastavený obžalovaný, ktorý nedokázal predložiť všetky požadované doklady a preto bol predvádzaný na oddelenie OHK Ulič. Táto situácia rozčúlila obžalovaného, čo dával jednoznačne najavo. Pri vystupovaní z auta poškodený K. G. ako policajt postupoval primerane a štandardne a chcel pomôcť obžalovanému, ktorý ho jedenkrát kopol do ľavého ramena s tým, že ho má nechať a má vypadnúť. Je síce pravdou, že pri útoku nedošlo k spôsobeniu zranenia, avšak nepochybne došlo k útoku na verejného činiteľa v úmysle pôsobiť na výkon jeho právomoci. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a prikázať okresnému súdu vo veci opäť konať a rozhodnúť.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc

aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Je potrebné konštatovať, že okresný súd na hlavných pojednávaniach vykonal rozsiahle dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe okresného prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Zabezpečené dôkazy boli prvostupňovým súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne. Rozsudok súdu I. stupňa obsahuje podrobné odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov.

Odvolací súd považuje tieto skutkové zistenia za správne, s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, krajský súd na toto rozhodnutie okresného súdu v celom rozsahu odkazuje.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie o tom, že skutok nie je trestným činom odôvodnil predovšetkým tým, že zväzil dôkaznú situáciu, najmä okolnosti, za ktorých bol obžalovaný zadržaný. To, že boli proti nemu použité aj donucovacie prostriedky a bolo mu čiastočne spôsobené zranenie, nasvedčuje lekárska správa a výsluch znalca z odboru zdravotníctva. Rozhodujúcu úlohu u obžalovaného zohrala aj únava a nervozita, ktorá bola spôsobená aj udalosťou, ktorá sa v tomto období v rodine stala. Na druhej strane okresný súd poukázal na to, že sa jednalo o obdobie jesene, čo potvrdili všetci svedkovia a to policajti, že mimo bežných maskáčov mali oblečené aj teplé vložky, ktoré aj čiastočne stlmili kopnutie zo strany obžalovaného. Treba zdôrazniť, že aj policajt, ktorý vykonáva zákrok, je povinný zniesť určitú neprimeranú obranu zo strany útočníka a prispôbiť sa situácii, ktorú treba riešiť v konkrétnom prípade. V danom prípade obžalovaný konal viac-menej pudovo pri vystupovaní z vozidla po zásahoch, ktoré boli voči jeho osobe robené zo strany polície a ktoré on usudzoval ako neprimerané, pričom išlo u neho iba o jedno jediné kopnutie. Súd prvého stupňa mal za to, že pokiaľ by chcel obžalovaný útočiť voči poškodenému, ktorý ho predvádzal, v útokoch mohol pokračovať. Takéto konanie obžalovaného vzhľadom na jeho osobu, okolnosti prípadu, situáciu, za ktorej bol obvinený predvádzaný, mieru použitia donucovacích prostriedkov, ich oprávnenosť a závažnosť jeho poklesu, ktorý viedol hliadku k tomu, aby bol predvádzaný na hraničné oddelenie, nenaplnilo pojmové znaky žalovaného prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, a preto súd obžalovaného spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodil.

K vyššie uvedenému odvolací súd poukazuje ešte na nasledovné.

Podľa § 8 Tr. zákona, trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Z uvedenej definície možno vyvodiť dve obligatórne podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, a to protiprávnosť činu a znaky uvedené v trestnom zákone. Protiprávnosťou činu sa rozumie prejav vôle, ktorým subjekt porušuje príkazy a zákazy ustanovené platným právom. V trestnom práve sa za protiprávne konanie považuje protispoločenské správanie, ktorého znaky sú vymedzené v trestnom zákone ako trestné činy. Protiprávne konanie môže byť buď zavinené alebo nezavinené. Z dikcie ustanovenia

§ 8 vyplýva, že o trestný čin ide vtedy, ak sú súčasne naplnené jeho obligatórne podmienky, ktorými sú protiprávnosť konania a formálne znaky, t.j. znaky uvedené v tomto zákone (inými slovami povedané znaky skutkovej podstaty trestného činu). Skutková podstata trestného činu obsahuje súhrn znakov, ktoré určujú, o aký trestný čin ide, je odrazom skutku. Obsahuje štyri skupiny znakov, a to objekt, objektívnu stránku, subjekt, subjektívnu stránku. Ak nie sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu súčasne - nejde o trestný čin.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona, nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Z komentára vo vzťahu k tomuto paragrafu vyplýva, že v tomto ustanovení je zakotvená výnimka z formálneho chápania kategórie trestných činov len vo vzťahu k prečinu. Stupeň závažnosti nemožno

presne zmerať a vyjadriť v konkrétnych jednotkách, pričom jeho závažnosť určujú - spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (pôjde najmä o poľahčujúce a priťažujúce okolnosti - pozri § 36 a 37), miera zavinenia a pohnútky páchateľa. Ide o taxatívny výpočet skutočností ovplyvňujúcich závažnosť prečinu. Kritériá týkajúce sa konania a následku, t.j. objektívna stránka, a miery zavinenia, príp. pohnútky, t.j. subjektívna stránka, sú také rôzne a premenlivé, že pomocou nich možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp. činu vykazujúceho znaky prečinu. Spôsob vykonania činu zahŕňa druh a povahu konania, ako aj použité prostriedky.

Ako vyplýva zo skutkovej vety napadnutého rozsudku, obžalovaný v čase spáchania skutku mal 65 rokov a poškodený 28 rokov. Aj s ohľadom na vek obžalovaného potom možno dôvodne predpokladať a ustáliť, že závažnosť konania obž. K. U., najmä z pohľadu intenzity použitého násillia a to aj s vzhľadom na jeho fyzické danosti, je nepatrná, pričom celý incident vznikol z nedorozumenia ohľadne predloženia osobných dokladov obžalovaným príslušníkom policajného zboru. Zo strany obžalovaného zároveň nešlo o opakovaný, premyslený a rafinovaný útok, ale o jednorazové konanie - kopnutie nohou v emočne vypätej situácii.

Krajský súd zároveň poukazuje aj na nevyhnutnosť preukázania úmyslu obžalovaného spočívajúcom v tom, že týmto jedným kopnutím do pleca poškodeného pri vystupovaní z policajného motorového vozidla, chcel pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa v súvislosti s jeho predvádzaním a nešlo len o neprimeranú a ojedinelú reakciu obžalovaného spôsobenú jeho momentálnym stavom v dôsledku jeho predvádzania v neskorých nočných hodinách, únavy po náročnej ceste z Bratislavy ako aj smútočnej udalosti v rodine (pohreb sestry obžalovaného). Objektívna stránka tohto trestného činu totiž spočíva v použití násillia zo strany páchateľa práve v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa alebo pre jeho výkon.

S poukázaním na takúto dôkaznú situáciu a jej hodnotenie odvolací súd sa preto stotožnil so záverom okresného súdu a považoval rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku za zákonné a správne, pretože závažnosť daného trestného činu zakladajúca trestnú zodpovednosť nie je daná.

K jednotlivým odvolacím námietkam prokurátora krajský súd poukazuje na vyššie rozvedené právne úvahy, ktorými sa riadil pri preskúmaní jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku. Aj keď okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia výslovne neuviedol, že dospel k záveru o takejto nepatrnej závažnosti, z dôvodov však súčasne vyplýva, že sa u obžalovaného zaoberal spôsobom vykonania činu a jeho následkom, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, mierou zavinenia a pohnútkami páchateľa, ktoré sú uvedené ako kritériá pre posudzovanie závažnosti prečinu v § 10 ods. 2 Tr. zákona. Vo vzťahu k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa je potrebné uviesť, že jeho právnym rámcom je ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. poriadku, ktoré je súdnou praxou, aj právnou teóriou interpretované - v spojitosti aj s obsahom úpravy ustanovenia § 285 Tr. poriadku - tak, že pri hodnotení dôkazov sa uplatní princíp "in dubio pro reo", t.j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

Keďže v danom prípade nejde o žiadny prečin a vzhľadom na dátum spáchania skutku neprichádzalo do úvahy ani prípadné jeho postúpenie inému orgánu, správne súd prvého stupňa spod obžaloby prokurátora oslobodil obžalovaného K. U. podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku a preto odvolací súd rozhodol tak, ako vyplýva z výrokovej časti tohto uznesenia.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.